

[Sigsgaard.]

mere eller mindre i det, og at de er glade for det. Man startede i sin tid i Stockholm med dette informationsblad som et forsøg, men inden så forfærdelig længe fandt man ud af, at det egentlig var kolossalt meget, man fik for de penge, der blev givet ud til informationsbladet, og i dag er det blevet en permanent institution.

Nu sagde fru Ellen Strange Petersen, at det ikke kun var et spørgsmål om penge. Men spørgsmålet om pengene er dog gjort til et temmelig afgørende punkt i udvalgets betænkning, og det finder jeg meget, meget urimeligt, fordi det er et yderst beskedent beløb i forhold til hele den økonomisk set meget omfattende virksomhed, staten udøver.

Fru Ellen Strange Petersen sagde: det er også et spørgsmål om, hvorvidt ideen overhovedet duer. Jeg har ikke hørt så forfærdelig meget om, hvorfor den ikke skulle du, og derfor må jeg lidt gætte mig til, hvad udvalget eventuelt kan have talt om. Det er muligt, man har talt om, at folk måske ikke ville læse et sådant blad, og at det måske ville blive vanskeligt at redigere det, når der i redaktionskomiteen skulle sidde et medlem fra hvert parti — det praktiserer man dog, sagt i parentes, også andre steder, og dér går det — det kan have været sådanne betænkeligheder, man har haft. Men så er det, jeg vil påstå, at heller ikke dette argument er reelt. Selvfølgelig kan man have betænkeligheder, det kan man have ved ethvert forslag, men hvis man havde de betænkeligheder ved forslaget her, men i øvrigt syntes, at der var behov for en bedre information, hvad ville man så have gjort? Ville man uden videre bare have afvist forslaget? Det tror jeg ikke. Nej, man ville have sagt: vel, vi har nogle betænkeligheder, men dette her er en så vigtig sag, at vi alligevel vil gøre et forsøg, og så havde man stillet et ændringsforslag til VS' forslag om, at der foreløbig for et år f. eks. udsendes et sådant blad, at sagen derefter skulle tages op i folketinget igen, og så skulle man gennemføre nogle undersøgelser om, i hvor stor udstrækning det læstes, og hvordan det i det hele taget havde virket. Så kunne man til sin tid tage stilling til, om man skulle have en blivende ordning eller ikke. Sådant ville folketingets flertal efter min opfattelse have handlet,

hvis man havde ment noget alvorligt med den sympati, man udtrykker.

Når man ingenting foretager sig, kan jeg som sagt kun tage det som udtryk for, at man fortsat ønsker, at de partier, der har monopol eller næsten monopol på aviserne og meningsdannelsen, skal opretholde dette monopol, og at man ser det som en vigtig opgave at forhindre de partier, der næsten ikke har nogen mulighed i dag for at komme ud med deres forslag osv., i at komme til orde. Dermed bliver det altså en hovedopgave for disse partier at sikre deres egen fortsatte eksistens som store partier og prøve på at forhindre, at nye ideer eventuelt vinder frem, så de måske kunne tabe nogle mandater og i det hele taget få det lidt mindre behageligt på grund af den deraf følgende livligere politiske debat her i landet.

Desværre må den afvisning uden særlige argumenter og uden alternative forslag, som vi her stilles over for, føre mig til denne konklusion.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes med 84 stemmer mod 2; 6 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udsendelse af frivillige til udviklingslandene.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 150) findes i tidenden sp. 5141).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlem af folketinget Adam Møller har meddelt mig, at han ønsker til justitsministeren at stille følgende spørgsmål: